

ЛЕСЯ РОМАНЧУК

Місто карликів

ТЕРНОПІЛЬ
БОГДАН

ББК 84(4Укр)6
Р69

В авторській редакції

Романчук Леся

Р69 Місто карликів. — Тернопіль: Богдан, 2009. — 288 с.

ISBN 978-966-10-0850-1

Дивовижні, неймовірно інтригуючі події, що збурюють тихо-плинність буття курортного містечка; чудернацькі переплетіння трагедійного минулого із почасти фарсовим сьогоденням; пристрасті, зачарування й розчарування, символи та реалії, магія непояснимого. А понад усім — містика, містика, містика...

Усе це крізь призму почувань і одкровенень головної героїні — лікаря Софії Зорич.

ББК 84(4Укр)6

Охороняється законом про авторське право.

*Жодна частина цього видання не може бути використана
в будь-якому вигляді без дозволу видавця.*

ISBN 978-966-10-0850-1

©Романчук Л., 2009
©Богдан, макет,
художнє оформлення, 2009

Розділ

I

Софії рідко доводилося так нудьгувати. Доповіді сипалися одна за одною упродовж третьої години поспіль — німецькою, французькою, італійською. Десь у навушнику бурмотіло англійською, але безліч специфічних термінів перетворювали це бурмотіння мало не на хінді. Трішки веселіше ставало, коли доповідач ілюстрував якусь тезу слайдами чи фрагментом фільму, але й це не надто розважало. Чемність вимагала сидіти струнко і в найуважніший спосіб слухати, схвально кивати головою та усміхатися, але Софія почувалася ледачою студенткою, яка чекає не дочекається кінця лекції. Годинник, здавалося, зупинився. Прикладати до вуха, трусити чи ще якимсь чудернацьким робом перевіряти його справність не випадало в аудиторії, де концентрація всесвітньовідомих професорів перевищувала загальноуніверситетські норми щонайменш утричі, тому Софія вирішила зиркнути на циферблат Орестового. Сапфірове скло дорогого “Тіссо” не приховало гіркої правди — сидіти їй тут іще довго-довго...

Яко сосні на далекій півночі... Яко пінгвіну на крижині... Та сосні й пінгвіну принаймні не доводиться удавати при цьому схвального зацікавлення...

Орест зрозумів — погладив її руку і стиснув пальці — терпи, мовляв, що вдієш...

І навіщо вона подалася на цей конгрес? І навіщо сидить отут, у цій вишукано-красивій залі, і навіщо вдає, що розуміє оті високі матерії, які снують на трибуні високовчені мужі з цілого світу!

Виправдання, звісно, є — Мілан, місто моди, славнозвісна опера, Міланський собор, який вони вже відвідали учора, і Венеція, яку залишили на десерт учасникам конгресу, щоб винагородити за витривалість і терпіння. Втім, їм тут цікаво. Сидять, слухають, а в перервах сперечаються про своє, про чоловічо-хірургічне, поки не похрипнуть. Ці суперечки не припиняються ні на фуршеттах — вишуканих, слід віддати належне організаторам, ні на екскурсіях.

Добре Орестові — він знайшов тут знайомих — отого професора з Лондона, з яким працював колись, та індійського лікаря — він теж стажувався в той час у лондонській лікарні разом з Орестом, а потім поїхав до Індії і тепер там очолює відділення дитячої кардіохірургії. Тем для розмов у них — безліч: спогади про спільну роботу, про лондонських знайомих та друзів, про шлях становлення у власній країні, про проблеми світової кардіохірургії, про футбол... Софії випадає спілкуватися з його дружиною Мансі, але про що — от у чім питання. Вони вже з'ясували склад сім'ї, кількість дітей, особливості моди — індійської, української та італійської — про що далі розмовляти з людиною, від якої міланська опера далека, як Велика китайська стіна? А чоловікам здається, що все чудово влаштувалося — у кардіологів свої проблеми, у жінок свої.

Годинник таки, мабуть, зіпсувався. Й Орестів також. І годинники організаторів вийшли з ладу, це поза сумнівом. Або час зупинився. Або брати Грімм наслали чари на це сонне королівство. Ой, де моя кришталева труна? Залюбки проспала б решту. Принц під боком, поцілує при потребі... Ну, не може ця доповідь тривати так нескінченно довго, не може!

— Так то ж я з любові. Гарячі поцілунки — моя фірмова страва!

Температура вже понад тиждень, із самого приїзду, трималася на тому ж рівні, анітрохи не зважаючи на поважні дози аспірину, фервексу, парацетамолу та всього іншого, що знайшлося в аптеці.

— Тату, а що трапилося? Ви сьогодні чомусь стурбовані?

Смереканич-старший справді не міг приховати виразу... Софія не одразу визначилася, яке ж почуття покреслило зайвими зморшками високе батькове чоло і посмутило очі.

— Стурбований... Я таки стурбований. І засмучений. І вражений... Померла наша сусідка.

— Хто? — Орест зупинився у дверях лазнички.

— Пані Аріадна...

Рушник, яким Орест витирав голову, мало не впав йому з рук.

— Пані Аріадна? Пані Аріадна...

— Це та симпатична жінка, яку ми бачили під час обходу в кардіології, так, Оресте? Із будинку навпроти? Як шкода...

Софія чомусь засмутилася не за компанію зі Смереканичами, а тому, що пригадала цю красиву навіть у свої літа, шляхетну, витончену пані, справжнє уособлення отих колишніх, дореволюційних пань, якій дивом дивним вдалося не лише фізично вціліти у людожерській м'ясорубці червонохизого двадцятого століття, але й не розгубити отой панський дух вулиці, міста, покоління отих, колишніх, людей.

— Як шкода... Але ж їй ніби покращало? Я ж бачила її цими днями на подвір'ї будинку — бадьора, весела...

Софія визирнула у вікно. Щастигора запнула на ранок якимось дивним туманом. А на подвір'ї будинку навпроти панувало оте тихе ділове пожвавлення, яке супроводжує відхід когось із тимчасових мешканців цього світу до світу іншого — під'їжджали машини, люди в чорному щось виносили, маленький на зріст чоловік раз за разом вибігав, щось наказував. Мабуть, син. Чи небіж.

Власне, будинок знаходився не зовсім навпроти. Архітектор, що забудовував цю вулицю, подбав про те, щоб

мешканцям обох боків відкривався краєвид Щастигори, тому будинки споруджені не один навпроти одного, а між... І вікна не впиралися у вікно сусіда, а милували око садом, виноградниками та схилом гори.

— Ходімо снідати, діти... — зітхнув батько.

Сніданок вийшов не просто невеселим, а зовсім неприємним. Як і щоранку, трагічне “Оооооох!” зі спальні, як і щоранку — “Я не спала всю ніч! Я вмираю!”. Втім, навіть загроза смерті апетиту зазвичай не погіршувала.

— Віоло, треба буде піти до... покійної... — батькові важко було вимовляти ці слова.

— От і йди собі! Софіє, мені ще кави, будь ласка, — простягнула чашку, блиснувши занадто свіжим як на кандидатку в наступні покійниці манікюром, Віолетта Ігорівна. — І вершків, я не п’ю чорної, це шкідливо.

— Віоло, стільки кави взагалі не варто пити жінці твого віку, — спробував зауважити Роман Тарасович, наражаючись на промову, за оригінальністю та лексикою подібну до тієї, що запорожці писали турецькому султанові.

Соковита суміш “якого це такого — мого віку”, чорної кави, вершків, цукру, “яке тобі діло”, “я й так ледве живу”, помноженої на неочікуване для вмираючої активне несприйняття кожної спроби втишити ранковий вибух, виливалася, мов лава з такого собі мікро-Везувія. Промова завершилася майже “день у нас такий, як у вас, за що поцілуйте... нас”.

— То ти не підеш? — уже вслід дружині гукнув Роман Тарасович.

Лава закипіла:

— А чому б я мала ходити? Мені це важко! Я не можу! Це травмує мою нервову систему!

— Але ж це наша сусідка! Не пасує...

— Ну давай про те, “що люди скажуть!”. А з мене досить! Це ти з нею... Це про твої шури-мури тут усі... А я... І слава Богу, що прибрав!

Оце так... Татові шури-мури — це цікавий поворот, — презирнулися Софія з Орестом. Про те, що у їхнього тата, взірцево поважного, можуть завестися якісь шури, та ще й купно

— Викликали в травматологію, там у них пацієнтка з переломом шийки стегна дала зміни на ЕКГ, підозрювали інфаркт.

— І що?

— Нічого, звичайна стенокардія. Але який хірург! Яка техніка! Які революційні, нові погляди на начебто звичайні речі!

Софія знала оце захоплення, яке опановувало Орестом, коли він бачив колегу, справді хірурга Божою волею, такого ж, як він сам. Рідкісна властивість серед лікарів — бачити рівного собі, такого ж осяяного Господнім перстом і покликаного рятувати.

— І як же його звуть? Звідки він?

— З Харкова. Приїхав сюди минулого року, але вже встиг завоювати повагу, пацієнти на нього моляться.

— І зразу став завідувачем? Наскільки мені відомо, у них дві кафедри травматології, у різних лікарнях, батько розповідав. Однією керує дуже відомий травматолог, у нього безліч патентів на винаходи, безліч пацієнтів, він тут незаперечний авторитет. Як вони, не сваряться?

— Не чув про таке. А чого їм сваритися? Травматологам завжди роботи вистачає. Світ такий, травматичний... — Орест простягнувся на весь зріст на величезному ліжку.

— Кардіологам також.

— До речі, Олексій Федорович Грон, так його звуть, мій ровесник, а сюди приїхав, бо одружився з професоркою Стоян...

— Стоян? Вікторією Андріївною? Та це ж дочка нашого колишнього тернопільського ректора, Андрія Івановича! Як це добре, що ви познайомилися!

— Вікторія Андріївна керує кафедрою кардіології у нашому центрі. Моя колега, але з терапевтичним ухилом, так би мовити.

— Це чудово, Оресте!

— Ти забула спитати, який на зріст Олексій. Так от, інформую — трохи вищий за мене і удвічі ширший!

— Ого! Справжній богатир!

Софія посміхнулася і заснула з цією посмішкою.

А чого ж було не посміхатися щасливо, як поруч — кохане плече і тихе закохане мур-мур-мур...

Мур-мур-мур — це влаштувався під боком на подружньому ложі третій — чорний смарагдовоокий Гатто Негро.

Літературно-художнє видання

Романчук Леся

МІСТО КАРЛИКІВ

Головний редактор *Богдан Будний*

Редактор *Ірина Дем'янова*

Обкладинка *Ростислава Крамара*

Комп'ютерна верстка *Тетяни Золосдової*

Підписано до друку 08.10.2007. Формат 84x108/32. Папір офсетний.
Гарнітура Таймс. Умовн. друк. арк. 15,12. Умовн. фарбо-відб. 15,12.

Видавництво «Навчальна книга – Богдан»

Свідоцтво про внесення до Державного реєстру видавців
ДК №370 від 21.03.2001 р.

Навчальна книга – Богдан, а/с 529, м.Тернопіль, 46008

тел./факс (0352) 52-06-07, 52-05-48, 52-19-66

publishing@budny.te.ua

www.bohdan-books.com